

Когато срѣзнахъ първи пътъ твоя погледъ — той ми нашепна нѣкакви слова, които не запомнихъ. Защото тѣ бѣха пожаръ. И пожаръ вдигнаха въ моитѣ гърди.

И азъ чувствувахъ. че прегорѣ моето сжщество и отъ менъ се роди новъ човѣкъ. Изъ пепелъта на моето сжщество възкрѣсна живо творение: свѣтло като слънцето, мощно като вѣрата и стихийно като ураганъ.

Отъ тогазъ:

Азъ познахъ радостъта на живота.

Познахъ себе си.

Издигнахъ човѣка надъ суетното.

И всичкитѣ ми мисли се подчиниха на твоята воля.

Защото ти си начало и край за мене; ти си надежда и възторгъ: ти си за мене, земя и небе.

Защото твоятъ погледъ издигна мисълъ и чувства по пътя на тържеството; показа ми, где е познанието, истината и съвършенството. Осмисли живота ми.

14. III. Заникъ слънце.

Мислейки по тебъ — сътворихъ пѣсень за тебъ!
И когато тя прозвуча изъ тжжнитѣ струни на китарата, азъ се забравихъ.

Чудно нали?

Този, който едва разбира отъ гама—твори пѣсень.

Любовъта е изворъ на всичко красиво.

Славейтъ пѣе дивна пѣсень, когато е влюбенъ.
Любовъта е свила гнѣздо на славей въ гърдитѣ ми и тя изпѣ своята пѣсень. Кога дойдешъ, азъ ще те при-
спивамъ съ нашата пѣсень; ще те будя съ нея и ще
окрилямъ нашата любовъ.

Сега ми става ясно:

Какъ великитѣ творци сж създали вълшебнитѣ си
творения; какъ се е родила красотата.